

F.A.M.

L'aigua recorre cada centímetre del meu cos. M'acaricia la blanca pell i em parla amb el seu xiuxiueig tranquil, consolador i per un moment em desapareix l'opressió que ja fa temps que no em deixa respirar. Giro l'aixeta i l'aigua s'atura. Obro els ulls i tot segueix igual, res ha canviat, només eren imaginacions. Em tapo amb una tovallola i em dirigeixo a l'habitació per vestir-me. Sobre l'ample llit trobo estès el vestit negre. L'agafo i l'observo durant una estona pensant en el dia que m'espera, pensant que m'acompanyarà en un dels moments més durs de la meva vida. Finalment, em desfaig de la tovallola i me'l poso. M'acosto al calaix i agafo les mitges d'encaix negre. Per acabar em calço amb les sabates de taló, també negres. Tot negre. Torno al bany i em recullo els cabells foscos mullats en un monyo. Em miro al mirall i no em reconec: els ulls cansats, la pell blanca i desgastada. Agafo el llapis per pintar-me els ulls i m'afegeixo una mica de color a les galtes. Em miro de nou al mirall, esperant un millor resultat, però segueixo essent una desconeguda. Avanço fins a l'habitació del fons del passadís. La porta està tancada, així que, sigil·losament, l'obro m'endinso en la foscor. –Ei, angelet -dic gairebé en un sospir arran d'orella. - T'has de llevar, no podem fer tard -i li faig un dolç petó al nas. Es gira molest, tot i que encara no està despert del tot. Obro la finestra i sento les seves queixes. -Mama, jo no vull anar, deixa'm dormir!- un petit somriure s'escapa dels meus llavis. –Vinga, Marc, tens la roba preparada sobre la cadira. En deu minuts et vull veure llest al menjador, d'acord?- arruga el front, òbviament molest, però obeeix. Just deu minuts després apareix amb la seva petita americana i les seves sabates de xarol. –Això no sé com es posa -em diu a l'hora que m'alça la corbata. Amb un somriure m'acosto i li poso. –Estàs molt maco, ho sabies? -em posa els ulls en blanc i intento pentinar-li els esvalotats cabells rossos. Es mira al mirall i diu amb desaprovació: -No m'agrada el negre, és un color trist i tenebrós. No m'agrada. Jo sóc un nen alegre i divertit!- remuga arrugant el front. –Au va, deixa de queixar-te i abriga't -li ordeno acostant-li l'anorac. Agafo la bossa, de conjunt amb el vestit, i sortim del petit apartament. El taxi està esperant-nos a la porta. –A l'Avinguda Masó, vint-i-quatre

si us plau -dic un cop dins el cotxe. Miro en Marc, sé que no vol venir, però ho ha de fer. Tothom hi està convidat. És molt important anar-hi, encara que ell no entengui res del que està passant, només té sis anys. És un trajecte curt que transcorre en silenci. En Marc mira el paisatge i jo el miro a ell. Poc després el taxi s'atura i el conductor ens indica que ja hem arribat. -Aquí té -li allargo al taxista un bitllet de vint euros i amb les presses, deixo que es quedi amb el canvi. Sortim del cotxe i l'aire fred ens colpeja violentament. El dia ennuvolat i gris acompanya a la situació. Davant nostre ens trobem amb un paisatge totalment verd, però inquietant. En Marc s'acosta i m'agafa la mà. Junts caminem fins que veiem el gran edifici que, majestuosament, s'alça davant nostre. Entrem per les seves portes i topem amb una gran aglomeració de gent. Tots amb vestits negres. La Gladis, en veure'm, s'acosta ràpidament. -Gràcies a Déu que ja ets aquí. -diu atrafegada i li dirigeix un afectuós somriure a en Marc. -Hola tieta -saluda ell tímidament. La Gladis l'agafa en braços i es dirigeix a mi de nou. -La cerimònia està a punt de començar, val més que ens hi afanyem -amb un moviment de cap m'indica que la segueixi i em porta fins a una gran sala. Té més de tres pisos plens de butaques ocupades per a gent que ja ha pres lloc. La Gladis, en Marc i jo anem a la primera fila, reservada especialment per a nosaltres. El so d'uns violins indiquen l'inici de la cerimònia i tothom fa silenci s'alça dels seus seients. Vuit homes avancen pel llarg passadís de la sala carregats amb un taüt. Caminen al compàs de la música amb la mirada ferma al front. Puguen els tres esglaons i finalment arriben a l'escenari que precedeix la sala. Justa davant el faristol deixen, acuradament, el taüt. En aquell moment, la música cessa i la gent seu de nou. Un home de mitjana edat, d'ulls foscos i cabells blancs, es col·loca davant el faristol, on deixa reposar els seus fulls i, després d'aclarir-se la veu, comença amb el seu discurs. La meva ment desconnecta i viatge en el passat, els records sorgeixen de cop i m'inunden el pensament. De sobte, la gent del meu voltant comença a aplaudir i la Gladis em fa un petit cop a l'espatlla. -Au, va Tresa, és el teu torn. -desconcertada, veig que l'home ja no hi és. Ràpidament agafo els papers de la bossa i pujo a l'escenari fins a posicionar-me davant del faristol. Tots els ulls m'observen, intrigants, esperen les

meves paraules. Faig una ullada, detingudament, a tota la sala i, quan ja em sento preparada, començo. -Avui és un dia molt important per a la nostra història, per a la humanitat. Avui és el dia en què declarem que un dels nostres pitjors enemics ha mort. Però no ha fet de qualsevol manera, no, s'ha acomiadat emportant-se a milers de vides amb ell. Vides de persones que no mereixien aquest destí, persones que no mereixien aquest final. Era un assassí, un homicida que no tenia sentit de la compassió. Estava per tot arreu, i alhora no estava enlloc. El podíem veure amb els nostres propis ulls, podíem veure com atacava a la nostra gent; veïns, companys, fins i tot familiars. Els mirava als ulls, els torturava, i finalment se'ls emportava. Nosaltres en som els testimonis. Alguns vam intentar ajudar, alguns vam intentar desfer-nos d'aquell maleït monstre, però estàvem sols. Necessitàvem la seva ajuda, el seu suport, havíem d'estar tots units, però van girar-nos l'esquena. Aquí ningú ajuda, si no hi treu res a canvi. Salvar vides no ho van considerar una causa suficient. Sabien que ells estaven segurs, que mai podrien ser atacats. Així que aquell assassí va continuar vagant pels nostres carrers i els dels països veïns i els no tan veïns. No necessitava armes, ni violència, únicament necessitava a gent vulnerables i sola, rebutjada per la societat.- faig una petita pausa, necessito respirar profundament i necessito temps per empassar-me les llàgrimes. Dirigeixo la mirada cap en Marc i em topo amb els seus ulls blaus, plens d'innocència i puresa. -És trist pensar que tot hagi hagut d'acabar així. Però això què més dóna, eh? Només eren persones. Aquí ja en sobren de persones, a qui li importa unes vides més o unes vides menys? El món estarà millor sense elles; menys molèsties i problemes. Ara tot serà més fàcil.- Faig un somriure amarat de les llàgrimes que no he pogut retenir davant la ironia de les meves paraules. -És cruel dir-ho, però és el que ha passat i ara tots ens en penedim. Aquell assassí era fruit de la nostra societat, del nostre sistema que es van negar a canviar. Nosaltres alimentàvem al monstre, la raça humana l'havia convertit en el que era; un ésser egoista, cruel i punyent. Tots desitjàvem la seva mort i finalment va arribar. Es va despertar un dia i va veure que jo no quedaven més víctimes, ja no hi havia ningú a qui matar perquè tots estaven morts. La seva

feina havia acabat. Amb aquesta satisfacció, ell també va decidir morir, perquè...perquè ja no quedava ningú més. –les meves paraules queden suspeses en l'aire. Les llàgrimes em cauen plenes culpabilitat i penediment, i no sóc l'única. La Gladis i tots els presents deixen caure les seves llàgrimes; unes per pena, altres frustració, culpabilitat i altres que són una barreja de cada, perquè com jo, no poden suportar més aquesta sensació. Però és el preu que s'ha de pagar quan vides innocents han caigut i tu no has impedit que això passi. Baixo de l'escenari i em dirigeixo novament al meu lloc. Abraço el meu fill amb força i ell, sense entendre perquè no puc deixar de plorar, em torna l'abraçada. El reverend pren el meu lloc i la cerimònia continua. Aconsegueixo contenir les llàgrimes, que com sempre, cauran a la nit i la meua mirada no pot evitar concentrar-se en el taüt. Allà dins jeu el pitjor ésser que he vist mai. Havíem d'haver lluitat fins al final, estar units fins al final. Però ell va guanyar. Un cop més, ens va demostrar que nosaltres no dominem el món, el contrari, nosaltres el destruïm i amb ell als nostres companys. La gent comença buidar els seus seients. Se sent un xiuxiueig de veus trencades que s'allunyen de la sala. Jo intento fer el mateix, però els meu cos és incapaç de reaccionar. Segueixo mirant el taüt fins que una veu em desperta. -Mama? Mama? Que no marxem? -pregunta en Marc estirant-me del vestit. Forço un petit somriure i m'aixeco. La Gladis agafa en Marc i se l'emporta. Jo els segueixo, però abans em giro i llegeixo per últim cop les inicial gravades en el taüt de l'assassí <F.A.M>. Un cop fora, la Gladis s'acomiada de nosaltres i el meu angelet i jo fem un petit passeig pel caminet de terra que porta de nou al camp. L'aire segueix essent fred, però ja no ens colpeja, ara acompanya els nostres moviments. Ens desviem del camí per anar al petit turó que hi ha al costat. Tranquil·lament, arribem fins a dalt de tot, des d'on podem veure un prat ple de làpides que reposen en l'herba fresca i que es fonen amb l'horitzó. –Mama, què és tot això? -pregunta el Marc, innocent i encuriós. El miro i després miro el camp de nou. –Això, fill meu, són les vides que la F.A.M es va emportar.